

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **R. M.**, zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 6. 2021, č. j. 18 Az 10/2021-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 3. 2021, č. j. OAM-174/LE-VL17-K02-2020, zamítl žalovaný postupem podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne ze dne 1. 6. 2021, č. j. 18 Az 10/2021-35.

[2] Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 6. 12. 2020 v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, kde byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie ze dne 29. 11. 2020. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí se podává, že žalobce v rámci řízení o správním vyhoštění vypověděl, že se na Ukrajině nemá kam vrátit, žádné nebezpečí mu tam ale nehrozí. Pokud by bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění, požádá si v ČR o udělení mezinárodní ochrany. Na Ukrajině naposledy pobýval ve Lvovské oblasti. V řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce jako důvod své žádosti uvedl, že byl v roce 2014, spolu se svým bratrem, svědkem vraždy. Oba poskytli policii v této věci svědeckou výpověď. Hned na počátku roku 2015 žalobci telefonovala matka, která mu oznámila, že bratr zemřel. Později se zjistilo, že byl zavražděn. Ještě před úmrtím bratra se na žalobce u kamarádů vyptávaly neznámé osoby, kde se zdržuje a kdy se vrátí domů; žalobce přímo nekontaktovaly. Žalobcův otec o tom informoval policii, ta však nic nepodnikla. Po

pohřbu bratra pobýval žalobce na Ukrajině ještě zhruba deset dní, žádné problémy neměl. Žalobce vypověděl, že má z tohoto důvodu strach vrátit se domů; z Ukrajiny vycestoval na radu matky a kamarádů. Uvedl, že by se v této věci mohl obrátit na státní orgány Ukrajiny, bylo-li by toho třeba.

[3] Krajský soud zdůraznil, že pochází-li žadatel o mezinárodní ochranu z bezpečné země, a neprokáže-li že v jeho případě tento stát za bezpečnou zemi považovat nelze, bude jeho žádost podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně bezdůvodná. Podle § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „prováděcí vyhláška“), je Ukrajina, s výjimkou poloostrova Krym a Luhanské a Doněcké oblasti, považována za bezpečnou zemi. Jelikož žalobce pochází ze Lvovské oblasti, je první podmínka hypotézy § 16 odst. 2 naplněna. Pokud jde o druhou podmínku, krajský soud označil za závažný fakt, že se žalobce o tvrzených obavách, spojených s jeho svědectvím v případě vraždy, zmínil poprvé až v řízení o udělení mezinárodní ochrany a nikoli již v řízení o jeho vyhoštění a zajištění; žádost o mezinárodní ochranu přitom podal až po více jak pěti letech od okamžiku, kdy mělo k tvrzenému zločinu dojít. Nadto tak žalobce učinil v době, kdy pociťoval potřebu zlegalizovat svůj pobyt na území ČR. Tyto skutečnosti podle krajského soudu vyvolávají pochybnosti o hodnověrnosti skutkových tvrzení prezentovaných žalobcem. I pokud by krajský soud přijal skutkový příběh žalobce, nebylo by možné akceptovat jeho tvrzení o nedostatku relevantních informací o zemi původu žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Ve správním řízení žalovaný vycházel z dokumentu „*Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu*“ (dále jen „Hodnocení“), vypracovaného Ministerstvem vnitra, ze kterého vyplývá existence a funkčnost státních orgánů Ukrajiny i neziskových organizací, zajišťujících ochranu lidských práv v této zemi. Žalobce tedy evidentně měl možnost obrátit se na tyto subjekty s žádostí o pomoc. Sám přitom prohlásil, že této možnosti nevyužil; neznamená to tedy, že by mu taková pomoc byla odepřena. I druhou podmínku pro postup ve smyslu ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu považoval tedy krajský soud za splněnou.

[4] Proti tomuto rozsudku podává žalobci (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou podřazuje pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel namítá, že krajský soud při posuzování situace na Ukrajině ustal na pouhém odkazu na obsah prováděcí vyhlášky, aniž by zohlednil, že na území Ukrajiny dochází k soustavnému pronásledování menšin a ke svévolnému násilí vyplývajícímu z probíhajícího vnitrostátního konfliktu. Obavy stěžovatele vycházejí ze zcela konkrétní události – vraždy jeho bratra; ty však byly bez ohledu na závažnost sdělených skutečností, označeny za liché. Takový postup je v rozporu s požadavky § 3 správního řádu a s požadavkem individualizace správního řízení (§ 2 odst. 4 správního řádu). Současně došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se „*napadaná rozhodnutí*“ nevypořádávají se všemi argumenty stěžovatele a opírají se jen o důkaz vypracovaný samotným žalovaným. Z těchto důvodů navrhuje zrušení napadeného rozsudku.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jím vydané rozhodnutí i napadený rozsudek krajského soudu se opírají o řádně a dostatečně zjištěný stav věci. Současně obě rozhodnutí reflektují judikaturu vztahující se k dané problematice. Navrhl

pokračování

proto, aby kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost, případně aby byla jako nedůvodná zamítnuta.

[7] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení důvodnosti kasačních námitek, musel se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti.

[8] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*

[9] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39 (všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

[10] V projednávané věci nenalezl Nejvyšší správní soud žádnou právní otázku, k níž by považoval za nutné vyjádřit se v rámci sjednocování judikatury, stěžovatel ostatně ani sám netvrdí, v čem okolnosti jeho případu splňují podmínky přijatelnosti ve smyslu výše uvedených kritérií. Ve své argumentaci se omezuje na věc samou; krajskému soudu, potažmo žalovanému, vytýká nedostatečné posouzení svého případu.

[11] Pokud jde o námitku, dle které žalovaným aplikované Hodnocení nereflektuje existující pronásledování menšin a existenci vnitrostátního konfliktu na Ukrajině, zde se argumentace stěžovatele zcela míjí s argumentací žalovaného i krajského soudu. Stěžovatel v průběhu správního ani soudního řízení v tomto směru obsah Hodnocení nikterak nezpochybňoval, nebyl proto důvod, aby se žalovaný či krajský soud k těmto otázkám vyjadřovali.

[12] Namítá-li stěžovatel, že žalovaný, potažmo krajský soud nezohlednili jeho konkrétní skutková tvrzení (obavy spojené s jeho svědectvím v případě vraždy), je nutno především upozornit, že tyto výhrady se nesou pouze ve zcela obecné rovině. Krajský soud přitom zcela srozumitelně a logicky vyložil své pochybnosti o hodnověrnosti stěžovatelem předestřenému skutkovému příběhu, proti čemuž stěžovatel v kasační stížnosti ničeho nenamítá. Současně, zcela v souladu s ustálenou judikaturou kasačního soudu, krajský soud konstatoval, že i v případě, kdy by tato tvrzení přijal, stěžovatel neprokázal, že se obrátil se svými obavami na příslušné (existující) státní autority Ukrajiny, které podle Hodnocení dostatečně zajišťují ochranu lidských práv v této zemi (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003-60, či ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36). Konečně i v otázce použitelnosti Hodnocení, jakožto podkladu pro rozhodnutí v dané věci, krajský soud postupoval zcela v souladu s konstantní judikaturou (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, a ze dne 24. 3. 2010, č. j. 2 Azs 66/2009-60), přičemž stěžovatel konkrétně nenamítá absenci některého z kvalitativních požadavků vyžadovaných judikaturou u tohoto typu dokumentu.

[13] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že podaná kasační stížnost svým významem nepřesahuje podstatně vlastní zájmy stěžovatele, proto ji podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[14] Jelikož byla kasační stížnost odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu